

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. София, 19.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО II ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на трети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иван Коев

Членове: Стефан Милев
Любомир Игнатов

при участието на секретаря Мария Д. Абаджиева Господинова
в присъствието на прокурора Ив. Л. Ил.

като разглежда докладваното от Иван Коев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211100603734 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по въззивен протест от прокурор при Софийска районна прокуратура срещу присъда № 20143393 от 21.06.2021 г., постановена по НОХД № 545 по описа на Софийски районен съд за 2021 г., Наказателно отделение, 110-ти състав.

С присъда 20143393 от 21.06.2021 г., постановена по НОХД № 545 по описа на Софийски районен съд за 2021 г., Наказателно отделение, 110-ти състав, подс. АК. Ф., с ЛНЧ: *****, е признат за **виновен**, за това, че на 16.08.2018 г., около 14:00 ч., в гр. София, на ул. "Зеленика", в участъка между бул. "Линкълн" и бул. "Житница", съзнателно се ползвал – представил пред Н.Е.П. и Н.Ц.Н. – униформени полицейски служители, на длъжност младши експерти при 06 РУ–СДВР, група ООР, 4-ти взвод – от неистински официален документ, а именно: свидетелство за управление на МПС № *****, привидно издадено от Република Турция на 18.11.2011 г. на името на АК. Ф. /А.Ф./, роден на ***** г. в Турция, което не е изработено съгласно изискванията при направата на такъв вид документи – с разлепено по ъглите прозрачното фолио, на което при осветяване с UV светлина не се наблюдават предвидените заложили защиты при изработката на такъв вид документ, с различна техника на отпечатването на серийния номер на свидетелството за управление и поставена снимка на АК. Ф. /А.Ф./, която не е позиционирана правилно в предназначенията за нея място, като от дееца за самото съставяне на документа не може да се търси наказателна отговорност, поради което и на основание чл. 316, във вр. с чл. 308, ал. 2, във вр. с ал. 1 НК, във вр. с чл. 373, ал. 2 НПК, при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. "б" НК, във вр. с чл. 42а, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 4, във вр. с ал. 3, т. 1 във вр. с ал. 1 НК, го ОСЪЖДА на наказание "пробация", със следните пробационни мерки:

- задължителна регистрация по настоящ адрес: гр. София, ж.к. "*****", за срок от шест месеца при периодичност на явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице – два пъти седмично;

- задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от шест месеца;
- и включване в курсове за професионална квалификация за срок от шест месеца.

Със същата присъда, на основание чл. 53, ал. 2, б. "а" НК, съдът е отнел предмета на престъплението – 1 брой неистински официален документ: свидетелство за управление на МПС № *****, привидно издадено от Република Турция на 18.11.2011 г. на името на АК. Ф. /А.Ф./, роден на ***** г. в Турция, запечатан в плик Серия А 0385716 от СДВР, приложен на л. 17 от досъдебното производство, като след влизане на присъдата в законна сила, да се предаде на компетентните органи /СДВР-МВР/ - за унищожаване.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК, подс. АК. Ф. е осъден, да заплати направените деловодни разноси на досъдебното производство в общ размер на 69.41 лв., в полза на СДВР.

Във въззивния протест са развити съображения за неправилност на присъдата от прокурор при Софийска районна прокуратура, както и за незаконосъобразност на присъдата и постановяването ѝ при грубо противоречие с материалния закон и доказателствата по делото. Прокурорът изразява несъгласието си с извода на съда за приложението на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. "б" НК, предвид на обстоятелството, че дееца е осъден с влязла в сила присъда на 22.05.2016 г. по НОХД № 9065 по описа на СРС за 2016 г., 130 с-в, а деянието за което е предаден на съд е извършено на 16.08.2018 г., като същото се извършва по време на изпитателния му срок.

Подадено е възражение срещу протеста от процесуалния представител на подсъдимия, в който се развиват съображения, че присъдата е правилна и законосъобразно и се оспорват подробно съображения в подадения протест и допълнение към него.

В проведеното разпоредително заседание на 24.09.2021 г., въззивният съд, по реда на чл. 327 НПК, прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия и/или свидетели, изслушването на експертизи, както и ангажирането на нови писмени и/или веществени доказателства и в този смисъл не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие, за обезпечаване на правомощието на въззивната инстанция по чл. 313 и чл. 314 НПК и правилното решаване на делото.

В хода на съдебните прения представителят на Софийска градска прокуратура поддържа протеста. Изразява убеждението си, че присъдата следва да бъде изменена, по отношение на наложеното наказание и размера му.

Подсъдимият чрез неговия защитник изразява становище, че присъдата следва да бъде потвърдена.

В предоставената му последна дума подс. Ф. заявява, че разбира вината си за случая.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, обжалваната присъда, изложеното във въззивния протеста и допълнението към него, вкл. и доводите на страните в проведеното съдебно заседание и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

Въззивният протест е подаден в срока по чл. 319 НПК и от легитимирано лице, отговаря на изискванията на чл. 320 НПК, поради което е процесуално допустим и следва да бъде разгледан.

Настоящият съд намира, преценявайки обосноваността и законосъобразността на обжалвания първоинстанционен съдебен акт, че разгледан по същество – въззивния протест е **неоснователен**. Съображенията в тази насока са следните:

Въззивният съд намира, че първоинстанционният съд е извършил цялостен и задълбочен анализ на доказателствата по делото, като обективно, всестранно и пълно е изяснил фактическата обстановка по същото. Първоинстанционният съд е направил задълбочен анализ на събраните доказателства, спазил е изискванията на формалната и на правната логика и е охранил в пълнота правото на защита на подсъдимия, като в

съответствие с изискванията на чл. 6, §3 от Европейската конвенция за правата на човека. Пред районния съд делото е протекло по реда на съкратеното съдебно следствие и деецът е признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Фактическата обстановка по делото е обстойно и прецизно изяснена от районния съд, като са изложени мотиви, които се споделят и от настоящата инстанция, която възприема изцяло фактическата обстановка, установена от първоинстанционния съд. Във въззивния протест се спори единствено за размера на наложеното наказание и дали е определено правилно. Въззивната инстанция, като извърши и собствена преценка на събрания доказателствен материал в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд намира, че не се налагат съществено различни изводи по фактите, и обосновано са приети следните фактически обстоятелства:

Обосновано е прието, че подс. АК. Ф., е роден на ***** г. в гр. Диарбекир, Република Турция, турчин по произход, с турско гражданство, със статут на продължително пребиваващ чужденец в Р България и с наложена му забрана за влизане в страната, включен в списъка на нежеланите чужденци в Р България, съгласно чл. 21а ЗЧРБ, на 11.09.2018 г., с настоящ адрес на територията на Р България: гр. София, ж.к. "*****", със завършено средно образование, женен, без деца, осъждан, ЛНЧ: *****.

С обвинителен акт, внесен в Софийски районен съд, Софийска районна прокуратура е обвинила АК. Ф., в това, че:

че на 16.08.2018 г., около 14:00 ч., в гр. София, на ул. "Зеленика", в участъка между бул. "Линкълн" и бул. "Житница", съзнателно се ползвал – представил пред Н.Е.П. и Н.Ц.Н. – униформени полицейски служители, на длъжност младши експерти при 06 РУ–СДВР, група ООР, 4-ти взвод – от неистински официален документ, а именно: свидетелство за управление на МПС № *****, привидно издадено от Република Турция на 18.11.2011 г. на името на АК. Ф. /А.Ф./, роден на ***** г. в Турция, което не е изработено съгласно изискванията при направата на такъв вид документи – с разлепено по ъглите прозрачното фолио, на което при осветяване с UV светлина не се наблюдават предвидените заложили защити при изработката на такъв вид документ, с различна техника на отпечатването на серийния номер на свидетелството за управление и поставена снимка на АК. Ф. /А.Ф./, която не е позиционирана правилно в предназначения за нея място, като от дееца за самото съставяне на документа не може да се търси наказателна отговорност – престъпление по чл. 316, вр. чл. 308, ал. 2, вр. ал. 1 НК НК.

Въззивната инстанция намира, че авторството на деянието описано в ОА, от страна на подс. АК. Ф. е установено по изискуемия в чл. 303, ал.2 НПК начин.

Липсват основания, които да мотивират въззивният съд да промени съществено направените в първоинстанционния съдебен акт фактически констатации, тъй като в мотивите му са обсъдени събраните по делото доказателствени материали и не е допуснато превратното им тълкуване. В тази връзка е необходимо да се отчете, че когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи във въззивната жалба /Решение № 372 от 01.10.2012 година по Н.Д. № 1158 по описа за 2012 година на Върховния касационен съд, Наказателна колегия, III Наказателно отделение; Решение № 181 от 2012 г. на ВКС, I Н. О.; Решение № 513 от 2013 г. на ВКС, I Н.О.; Решение № 371 от 2016 г. на ВКС, III н. о./.

Подсъдимият признава вината си и всички факти, отразени в обстоятелствената част на обвинителния акт, изявява категорично съгласие да не се събират доказателства за тези факти и производството да протече при хипотезата на "съкратено съдебно следствие" по реда на чл. 370 и сл. НК.

Така описаната фактическа обстановка се установява по един безспорен и категоричен начин от събраните в хода на досъдебното производство писмени и гласни доказателства. В подкрепа на горната фактическа обстановка е и признанието на подсъдимия Ф., което се

подкрепя напълно от събраните в досъдебната фаза на процеса и присъединени по реда НПК доказателства, обективизирани в писмените документи, приложени по досъдебно производство.

Спорът е единствено по отношение размера на наложеното на дееца наказание от първата инстанция.

С оглед факта, че настоящето съдебно производство е протекло по реда на глава XXVII от НПК, както и като са налице условията по чл. 58а, ал. 1 НК /виж. 373 ал. 2 НПК/ и чл. 55 НК, съдът е длъжен да приложи само и единствено разпоредбата на чл. 55 НК, ако е по-благоприятен за дееца. Този състав, както и първата инстанция е приела, счита, че са налице основанията за приложението на чл. 55 НК, който се явява по-благоприятен за дееца. При направено самопризнание от дееца, то съдът е длъжен да се съобрази с императивните разпоредби на глава XXVII от НПК, като замени предвиденото в състава на извършеното престъпление наказание "лишаване от свобода" на основание чл. 55, ал. 1, т. 2, б. "б" НК, с наказание "пробация", при наличието на многобройни смекчаващи вината обстоятелства, които се споделят и от този съдебен състав. Не се споделят оплакванията на прокурора във връзка с наложената забрана на дееца по чл. 21а ЗЧРБ, като същата е в сила след извършване на деянието.

По реда на служебната проверка и с оглед на правомощията си настоящата инстанция прецени и процесуалната законосъобразност на проверявания съдебен акт, при което не се установи в някой от етапите на това наказателно производство да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване или накърняване на правото на защита на подсъдимия, а и на процесуалните права на всички страни вкл. и прокурора за участие в производството въобще и които да са основание за отмяна на така постановената присъда.

Поради изложените съображения настоящата инстанция намира, че присъдата на Софийски районен съд е правилна, законосъобразна от материално-правна и процесуална-правна гледна точка и обоснована, поради което същата следва да бъде потвърдена изцяло, а протестът на прокуратурата следва да бъде оставен без уважение като неоснователен.

Воден от горните мотиви и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 НПК, СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, II-РИ ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 20143393 от 21.06.2021 г., постановена по НОХД № 545 по описа на Софийски районен съд за 2021 г., Наказателно отделение, 110-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____